

Ս. Եաբլօնովսկուց.

ՈՐԵԻՄՏԵՆ ՇՐԺԻՒՆԵՐԻՆ

Դժբաղդ արծիւս՝ ես ստրուկ ծնուեցի
Եւ իմ լաւագոյն մատաղ տարիներս
Վանդակում փակուած վշտով անցուցի.
Անաղատ էի, անբաղդ էի ես:

Սակայն սրտիս մէջ աճում էր տենչանք
Վառ ազատութեան, սիրտս էլ նրա հետ.
Այժմ ես ազատ եմ, փշրեցի վանդակ.
Խլեցի պաշտածս, ազատ եմ յաւետ:

Գուցէ մինչև ձեզ ես դեռ չը թռչեմ
Ազատ, երջանիկ, զօրեղ ընկերներ.
Բայց ուրախ բարձունք կուղեմ ես, կուղեմ,
Թռայ ես դէպի ոսկէ ճաճանչներ.
Անաղատ այլ ես չեմ կարող չնչել:

Ես կը սովորեցնեմ՝ իմ արծուիկներին
Մահուան չափ ատել բանտն ու ստրկութիւն.
Թող տանջեն նրանց, թէկուզ կոտորեն,
Միայն չը տանջուեն, չը մնան վանդակում:

Նրանց մէջ կը խաղայ արծուի արիւնը.
Կ'աճեն զօրաւոր ու հպարտ թևեր.
Կ'աճի սէր դէպի ազատութիւնը,
Զայրոյթ դէպ խաւար, դէպի կապանքներ:

Նրանք առաւել¹ գուցէ բարձր թռչեն՝
Քան դուք, վանդակին անձանօթ եղբարք.
Թռչել միշտ բարձր նրան կստիպեն
Գերութեան անէծք, նոր անցած տանջանք:

Ս. Տ. Վ. Մ.